

Stanislava Škvarková sa rozlúčila nenápadne a teší sa na materstvo: Všetko, čím som si mala v atletike ako pretekárka prejsť, je už za mnou, a teraz ma čaká niečo iné, lepšie, väčšie

Datum	9.10.2026
Subjekt	Slovenský atletický zväz
Autor	Juraj Marcinát
Kontakt	href="#top" href="https://www.instagram.com/atletikasvk/" href="https://www.facebook.com/atletikasvk/" href="https://www.youtube.com/channel/UCoLcaVjlOhqE_LqS1V1ooLw" href="https://twitter.com/slovakathletics" href="https://www.flickr.com/photos/148793312@N07/albums"
Region	Slowakei
Kategorie	Sport

Ako prvá Slovenka zabehla stovku prekážok pod 13 sekúnd a národný rekord prekonala celkovo trikrát. Prispela k naštartovaniu úspešnej éry tejto disciplíny u nás. K spokojnosti STANISLAVY ŠKVARKOVEJ s kariérou, ktorú predčasne ukončili problémy s achilovkou, chýba iba nesplnený sen o olympijských hrách. S atletikou je v spojení stále prostredníctvom tréningovej skupiny svojho manžela Michala Škvarku, s ktorým čakajú prvý prírastok do rodiny.

Ako sa máte po prvej sezóne bez vrcholovej atletiky a aký to bol pre vás rok?

„Bol iný a pre mňa nový. Zrazu v ňom chýbal stredobod všetkého snaženia, ktorým bol každodenný tréning. Dovtedy som všetko prispôbovala tomu, aby sme dosiahli cieľ, ktorý sme si stanovili. Vždy som bola nastavená tak, že keď za niečím idem, dávam do toho 120 %. Neriešila som iba fyzický tréning, ale aj veci okolo, aby som vychytala detaily, ktoré ma posunú ešte ďalej. Bol to môj životný štýl, pretože celý život ma formoval šport. Šport je súčasťou môjho života odkedy si pamätám. Vždy som verila, že sa mi podarí pri ňom ostať aj po ukončení aktívnej kariéry. Už popri práci vrcholového športovca som myslela na svoje ďalšie zameranie. Venovala som čas aj štúdiu a plánovaniu môjho budúceho smerovania. Čím viac to posledné obdobie v športe nešlo podľa mojich predstáv, tým viac sa mi kryštalizovala vízia budúcnosti. Za dlhé obdobie fungovania v športe som dokázala nájsť veci, ktoré mi ako vrcholovému športovcovi, v komplexnom zabezpečení všetkých častí športovej prípravy, chýbali. Rada by som svoje vedomosti a skúsenosti prepojila a tým tie chýbajúce články skladačky doplnila. Napriek tomu to bola veľká zmena. Vo fungovaní. V prioritách. Nebola som síce ďaleko od športu, ale zrazu som nemusela naháňať nejaký fyzický výkon. Trošku som po všetkých rokoch dynamického pohybu spomalila.“

• Naposledy ste zakľakli do blokov 2. júna 2025 v Prahe na Odložilovom memoriáli. Pripúšťali ste si vtedy, že by to mohli byť vaše posledné preteky kariéry?

„Myslím si, že nie. (Smiech.). Na tie preteky som cestovala s rozdráždenou achilovkou a mala som dohodnutú konzultáciu s doktorkou Karolínou Velebovou. Našla mi v nej trhlinku, čo vlastne

znamenal koniec sezóny. Najskôr sme si dali odstup a následne sme tomu chceli dať ešte šancu. Hľadala som viaceré cesty, ako si naozaj pomôcť, aj alternatívne vo forme stravy, obkladov a podobne. Za tie roky, čo ma trápila achilovka som vyskúšala veľa vecí. Mala som pocit, že nič na to nezaberá, tak som sa jednoducho musela pozrieť pravde do očí. Samozrejme, oboch nás to s manželom veľmi mrzelo, že to takto dopadlo, pretože sme stále cítili, že tam je nenaplnený potenciál. To bola aj moja vnútorná motivácia v posledných rokoch. Cítila som, že vo mne ešte stále je niečo, čo chcem ukázať. Dospela som však do štádia, keď ma bolesť sprevádzala stále. Bolo to viac o premáhaní sa ako o tom, že by som si užívala pohyb a šport. Vtedy som si povedala, že telo mi chce asi niečo povedať – aby som sa posunula ďalej.“

• Ako sa rodilo rozhodnutie definitívne zavesiť tretry na klinec a čo v ňom najviac zavážilo? Bolo postupné alebo ste sa jedného dňa zobudili a povedali si, že stačilo?

„Povedala by som, že sa to dialo v takých vlnách – ako prichádzali zranenia a potom zase obdobia medzi nimi. Na konci minulého roku sme absolvovali veľmi kvalitnú jesennú prípravu. Lenže keď sme sa vrátili na Slovensko, neviem, či to bolo zmenou povrchu, že sa achilovka znovu ozvala. Chcela som absolvovať ešte halovú sezónu, ale už to nebolo ono. Nemalo cenu to hrotiť, niekto tam hore rozhodol za mňa, že už potrebujem zmenu.“

• Akú úlohu v tomto kroku zohral tréner a manžel Michal? Alebo to nechal celkom na vás?

„Samozrejme, že to prežíval všetko so mnou. Ako manžel aj ako tréner. Videl, čo sa deje na tréningoch, že to veľakrát bolo aj so slzami v očiach. Spoločne sme cítili, že tam je nenaplnený potenciál, ktorý nás hnal dopredu, niečo, kvôli čomu sme si vždy vraveli, že to nevzdáme, pôjdeme krok za krokom, či to ešte pôjde alebo nie. Bol to náš spoločný sen, na ktorom sme pracovali, takže ho určite tiež dosť mrzelo to, že sa nám nesplnilo všetko, po čom sme túžili. Dávali sme tomu niekoľko šancí, nechcela som sa toho len tak ľahko vzdať. Vrela som si, že atletika mi toľko dala, že by bola škoda to hodiť za hlavu. V každej situácii sme však stáli jeden pri druhom a obaja sme vnímali znamenia, ktoré prichádzali. Teraz vidím, že jej vďačím za všetko, čo dnes žijem. A pokiaľ by jej poslaním v mojom živote malo byť stretnutie s mojim manželom, je to viac ako čokoľvek iné, čo by mi priniesla v podobe výkonu.“

• Neprišiel odvtedy nejaký moment, keď ste si povedali, že toto vám chýba alebo naopak vôbec nechýba?

„So športom som neustále v kontakte, veľa času stále trávim na štadióne, pretože manžel vedie skupinu, v ktorej je naozaj veľmi veľa šikovných atlétov. Chodím na ich tréningy a najmä organizačne dopĺňam tím. Takže atletika mi nechýba, lebo ju mám stále vo svojom živote. Na začiatku som mala obdobie, keď som potrebovala spomaliť, vypnúť fyzicky aj mentálne a zmeniť prostredie. Netúžila som po tréningu a hýbala som sa viac cez nejaké iné aktivity ako atletické. Ani preteky mi nechýbali. Aj pétéeska, kde som sa pohybovala ako pomocná sila, mi potvrdila, že som svoj krok už akosi akceptovala. Prišlo prijatie, že odpor ma nezaviedol nikam. Bojovať proti sebe samému sa nedá. Všetko, čím som si mala v atletike ako pretekárka prejsť, je už za mnou, a teraz ma čaká niečo iné, lepšie, väčšie. Možno si nájdem svoje miesto v organizovaní alebo v nejakej inej stránke športu, ktorú teraz navnímam. Kto vie, azda má atletika pre mňa pripravené ešte niečo, čo mi prinesie do života.“

• Vráťme sa na začiatok. Spomínate si ešte na svoje prvé kroky v atletike? Kto vás k nej priviedol a ako?

„K atletike ma priviedla moja sesternica, ktorá chodila u nás vo Svite na atletický krúžok. Mňa to zaujalo, pretože som vždy bola živé dieťa, robila som všelijaké nejaké pohybové hry. Nejaký čas som chodila na basketbal, ale atletika si ma pritiahla a už som jej zostala verná. Utvorili sme dobrú partiu dievčat pod vedením trénera a učiteľa základnej školy Laca Potočného. Myslím si, že aj vďaka tomu som pri atletike zostala.“

• Prvý seniorský titul ste si vybojovali v sedemboji v roku 2014. Ako sa zo všestrannej Tatranky stala špecialistka na prekážky?

„Viacboj je dodnes moja srdcovka. Krásne na ňom bolo to, že keď mi nešla jedna disciplína, tak tam bolo šesť ďalších, ktoré sa mi mohli vydať. Veľmi ma bavila tá pestrosť a vždy som viacboj vnímala ako základ a rozhlád, vďaka ktorému som si mohla vyskúšať viacero disciplín a potom sa v niektorej z nich nájsť. Prekážky boli jednou z mojich najlepších disciplín, takže pre mňa to bola jasná voľba. Navyše som pre zranenie členka musela zabudnúť na skoky, čo ma chvíľu veľmi mrzelo. Keď som prešla do Banskej Bystrice, tak sme sa ešte s Michalom pohrávali s tým, že po desiatich rokoch som vymenila odrazovú nohu v skoku do výšky a začala som skákať z pravej. (Smiech.) Nechcela som sa toho len tak ľahko vzdať. Nevyšlo to však úplne tak, ako sme chceli, aj preto som sa zamerala na prekážky.“

• A urobili ste dobre, pretože v roku 2020 prišiel prvý slovenský rekord 13,02 v Eisenstadte a dva týždne nato ste ako prvá Slovenka bežala stovku prekážok pod 13 sekúnd za 12,90 v Trnave. Ktoré z týchto pretekov vám viac utkveli v pamäti - kde boli emócie silnejšie?

„Ťažko povedať, každý z tých výkonov mal niečo do seba, mal svoje čaro a svoje miesto v postupnosti. Ale častejšie sa určite vraciam k behu, keď som prvý raz pokorila 13 sekúnd. Ešte aj dnes si občas pozriem video z tých pretekov, stále ma to ešte dokáže chytiť za srdce. Jediné, čo tam vtedy chýbalo k dokonalosti, bol Michal. Vtedy cestoval s Tomášom Veszelkom niekam do Česka a preteky sledovali cestou autom. Takže keď som prvýkrát bežala pod 13, on tam vtedy nebol. Tešilo ma však, že sa to potom podarilo ešte na majstrovstvách Slovenska v Banskej Bystrici (12,94 v roku 2023), kde už nechýbal. Trnavské preteky však majú v mojich spomienkach špeciálne miesto.“

• V sezóne 2023 nastal historický moment. V prebehu piatich hodín 11. júna padli dva slovenské rekordy na 100 m prekážok - najskôr váš 12,89 v Trnave a potom Viktórie Forster 12,88 v Nyíregyháze. Ako ste to vtedy prežívali? Verili ste, že sa ešte dokázate vrátiť na čelo historických tabuliek?

„Áno, bola to celkom úsmevná situácia. Jednak som sa tešila zo svojho výkonu, pretože som po určitom čase opäť bežala pod 13 sekúnd. A jednak som zistila, že aj takéto niečo sa môže stať. (Smiech.) Myslím si, že tento moment len ilustroval, ako sa na Slovensku prebudili prekážky. Manžel zvykne používať príklad, že kedysi si nikto nevedel predstaviť, aby niekto dokázal zabehnúť míľu pod 4 minúty. Až keď sa to v roku 1954 podarilo Bannisterovi, tak sa táto bariéry zlomila a odvtedy ju prekonal viac ako 2000 bežcov. Podobne vnímam, že keď 13-sekundovú hranicu nedokázala pokoriť Miriam Bobková, všetci ju považovali za nejakú začarovanú, neprekonateľnú métu. Mne sa to podarilo a po mne prišla Viki, ktorá to tiež dokázala. Verím, že som naštartovala niečo, čo teraz ide veľmi dobrým smerom. Máme veľké talenty, ktoré môžu ísť v našich šlapajach, ak budú dobre vedené.“

• Verili ste, že sa ešte niekedy dokázate vrátiť na čelo slovenských historických tabuliek?

„Vždy som robila všetko pre to, aby som bola jednotka. Chcela som sa znova zlepšiť, najmä keď som

vnútorne cítila, že tých 12,89 nebol strop mojich možností. Lenže jednoducho už som to v tom čase, keď som bola v top forme, ďalej neposunula.“

• Vaše súboje s Viktóriou Forster boli ozdobou slovenských šampionátov. Vnímali ste sa ako typologicky odlišné prekážkarky?

„Nikdy som sa nad nami dvoma nerozmýšľala tak, že by som nás porovnávala. Myslím si, že nie sme typologicky až také odlišné. Obe sme vzrastom nižšie prekážkarky. Veľakrát mi ľudia vraveli, že keby som bola vyššia, tak behám rýchlejšie, ale to nie je pravidlo. Aj medzi špičkovými svetovými prekážkarkami sú nižšie ženy, a pritom behajú veľmi rýchlo. Ja som sa vždy zameriavala sama na seba a pracovala na tom, o čom som vedela, že potrebujem ešte zlepšiť.“

• Na konte máte účasť na deviatich vrcholných podujatiach od MS do 17 rokov v Donecku 2013 až po MS v Dauhe 2019, k tomu štart na Svetovej univerziáde či ME družstiev. Ktorý výsledok a výkon si najviac ceníte?

„Každý jeden výkon sa zrodil v inom kontexte, ale ak by som mala spomenúť jeden najhodnotnejší výsledok, tak je to siedme miesto na Svetovej univerziáde 2019 v Neapole. Špecifické pre mňa boli aj halové majstrovstvá sveta v Glasgowe 2024 a najmä Dauha 2019, teda môj prvý seniorský svetový šampionát. Tam som prvý raz pochopila, ako to funguje na majstrovstvách sveta, že je to úplne iná liga ako majstrovstvá Európy, ktoré som dovtedy brala ako veľké podujatie. Majstrovstvá sveta však boli ešte o triedu vyššie.“

• Účasť na MS 2019 ste si síce vybojovali, ale takmer ste ňu prišli, pretože Svetová atletika nezmyselne zmenila počet štartujúcich a vás vynechala. Na to asi nikdy nezabudnete...

„Áno, bolo to ideš - nejdeš - ideš. V tom čase sme navyše mali aj svadbu a riešila som peripetie s pasom na nové meno. Pomáhal mi s tým aj zväz cez ministerstvo. Dopadlo to nakoniec tak, že som mala dva pasy. Jeden platil na 10 rokov, druhý na 5. Našťastie sme to vybavili a dnes už sa na tom len zasmiejem. Spomínam si tiež na to, že keď mi povedali, že necestujem, tak sme si po svadbe dali dva týždne prechodného obdobia. A po nich zrazu prišlo stanovisko, že cestujem. Húťali sme, ako sa k tomu postaviť, lebo šampionát bol až na začiatku októbra. Samozrejme, keby sme boli vedeli, že štartujem, tak by sme boli trénovali plnohodnotne. Lenže po dvoch týždňoch ničnerobenia sa nedá ísť úplne hneď do rýchlosti. Čiže to bola dosť alchymia aj pre trénera, ako to nastaviť. Nejako sme to v rámci možností zvládli, ale práve pre celé toto pozadie má šampionát v Dauhe špeciálne miesto v spomienkach na kariéru.“

• Vaším najväčším snom však bola olympiáda. Kedy ste k nej objektívne aj pocity mali najbližšie?

„Určite k Tokiu. Práve v pandemickom roku 2020 som zabehla osobák 12,90. Vnímala som to tak, som, že keď Miriam Bobková so slovenským rekordom 13,04 bola olympioničkou (v Pekingu 2008), tak mne s lepším výkonom jednoducho olympiáda musí vyjsť. Nevedela som si predstaviť, že s takým časom sa tam nedostanem. Lenže prišlo zmrazenie renkingov, nepočítali sa body a hoci som sa tým výkonom už videla na olympiáde, nakoniec to nestačilo. Bola to pre mňa veľká rana. Výkonnostne som sa potom cítila aj na Paríž 2024. Rýchlostne aj silovo som sa zlepšila, parametre boli výborné, lenže čím bola olympiáda bližšie, čím viac som chcela, tým mi to jednoducho išlo menej. Akoby som bežala so zatiahnutou ručnou brzdou. Výkony neboli také, aby mi zabezpečili účasť na olympiáde.“

• Čo vás motivovalo pokračovať s atletikou aj v takýchto náročných obdobiach, alebo vtedy,

keď vás limitovali zdravotné problémy?

„Ako som už povedala, cítila som, že mám na viac, že som ešte neukázala všetko, čo dokážem. A potom zohrala úlohu láska k atletike. Dlhé roky som vďaka nej mohla robiť to, čo ma baví a čo ma naplňovalo. A bola to zároveň aj moja práca, ktorá ma dokázala uživiť, čo bol bonus navyše. Obzvlášť keď som mohla cestovať s manželom a boli sme na to dvaja.“

• Viktória Forster tri sezóny za sebou zabehla po šesť prekážkových stoviek pod 13 sekúnd, ale v tejto sa jej to nepodarilo ani raz. Čo by ste jej z vlastnej skúsenosti poradili, aby sa vrátila na správnu vlnu?

„Každý športovec je iný. Nemusí to byť iba otázka výkonnosti, ale možno aj osobného života, do ktorého nevidíme. Športový výkon nie je iba výsledkom toho, čo odpracujete na tréningu. Do hry vstupujú aj iné faktory a všetky sa musia zladiť. S Viki som sa už na dráhe nestretávala, preto ťažko povedať, prečo jej sezóna nevyšla podľa predstáv. Každopádne jej držím palce, aby sa jej podarilo nadviazať na predchádzajúce sezóny.“

• Za vašej éry sa svetový rekord na 100 m prekážok posunul dvakrát - na jej začiatku v roku 2016 zásluhou Američanky Kendry Harrisonovej o stotinu na 12,20 a o šesť rokov neskôr Tobi Amusanová z Nigérie stiahla 8 stotín na 12,12. Čo vravíte na tohtoročné maximum Masai Russellovej 12,09 z Zürichu?

„Že je to niečo šialené. Dokonca som si myslela, že už túto sezónu sa dočkáme výkonu pod 12 sekúnd. Ďaleko od toho už nie sme. Vo všeobecnosti sa prekážky neuveriteľne posunuli ďalej. Ak niekto dnes beží 12,50, prakticky to nič neznamená, nehovoriac o čase pod 13 sekundami. Pritom ešte na OH v Tokiu stačilo 12,55 na bronz. Tento rok na Ultimate Championship už bolo treba na tretie miesto 12,39. Limit na budúcoročné majstrovstvá sveta v Pekingu je 12,60, čo sú tri stotiny pod slovenským rekordom. Mám taký pocit, že pod 13 sekúnd už behá každá druhá prekážkarka. Je to obrovský skok a neviem, čomu to pripísať. Hranica dvanástich sekúnd je na spadnutie.“

• Objavujú sa názory, že táto disciplína trochu zaspala emancipáciu, pretože na rozdiel od mužskej stodesiatky (106,7 cm) sa behá cez prekážky vo výške (83,8 cm) pod úrovňou ťažiska tela. Vedeli by ste si predstaviť behať cez vyššie prekážky?

„Ak by to bolo takto nastavené od začiatku, vnímali by sme to ako niečo prirodzené a určite by sme sa tomu vedeli prispôbiť. Ja som nižšia, takže mne táto výška prekážok vyhovovala.“

• A akú budúcnosť predpovedá bývalá slovenská rekordérka ženskej prekážkovej stovke na Slovensku?

„Vyrastajú nám talenty, ktoré ju môžu posunúť ešte ďalej. Musia sa však zísť viaceré aspekty. Kvalitné trénerské vedenie, správne nastavenie, vôľa niečo dokázať a tiež zladenie radosti zo športu s obetovaním a schopnosťou zvládať tlak, akému profesionálny športovec musí čeliť. Myslím si, že potenciál tam je, máme to dobre rozbehnuté.“

• V hale ste sa stihli rozlúčiť viacbojom na slovenskom šampionáte 2025 vo Viedni, ale vonku už nie. Nemrzí vás trochu, že sa tento viacbojarský kruh nestihol uzavrieť?

„Viackrát som sa pohrávala s myšlienkou vrátiť sa k sedemboju, ale nikdy sa to nepodarilo dotiahnuť do konca. Na viedenský halový päťboj však spomínam veľmi rada. Zišli sme sa s tam viaceré dievčatá z našej tréningovej skupiny. Paula Perončíková, Miška Lenhartová, Maťa Segečová, mladá

Tamara Svatíková. Mala som tam akoby rodinné prostredie a o to príjemnejší bol návrat k viacboju. Ten zostane navždy mojou srdcovou záležitosťou. Rada som objavovala súvislosti medzi jednotlivými disciplínami, dá sa s nimi krásne pohrať.“

• **Bude aj váš život po aktívnej kariére spojený s atletikou?**

„Atletika zostala a určite aj zostane súčasťou môjho života. Michalova skupina sa rozrastá a keď mi to práca umožňuje, tak mu chodím vypomáhať. Snažím sa do tréningu dodávať trochu iný pohľad, navzájom sa dopĺňame. Momentálne som teda v pozícii akéhosi asistenta trénera. Mala som česť spolupracovať istý čas s olympijskou víťazkou z Atlanty 1996 a stále 11. ženou historických svetových tabuliek Ľudmilou Enquistovou (pred tým Narožilenkovou), ktorá žije v Španielsku. Tam sme sa stretli a konzultovali sme aj na diaľku. Pri spolupráci, ktorú sme nadviazali, som pochopila, že tréner síce dokáže atléta veľa naučiť a posunúť ho ďalej, ale často pomôže iný pohľad a prístup. Nieкто, kto vám z perspektívy bývalého pretekára vysvetlí, čo máte cítiť. Pre mňa boli Ľudmiline rady na nezaplatenie. Verím, že moje postrehy vyplývajúce z toho, že som si všetkým prešla na vlastnej koži v prekážkach aj viacboji, môžu byť prospešné.“

• **Spomínali ste prácu. Čomu sa momentálne venujete?**

„Mám vyštudovanú fyzioterapiu, spravila som si ešte masérské kurzy a medzinárodný kurz na pilates. Prioritne sa zameriavam na pilates reformer, čo je vlastne stroj na pilates. Momentálne som v takom štádiu, že si postupne otvaram vlastné štúdio, kde by som rada kombinovala práve tento trochu spomalejší, vedomejší pohyb zacielený na ovládanie tela, čo je podľa mňa základ. Dostala som sa k tomu v Španielsku a veľmi mi to pomohlo. Naučila som sa, že sa často pozeráme iba na povrchové svaly, pričom vnútorné sú také slabé, že daný pohyb nemáme o čo oprieť. Bola som tým úplne fascinovaná, začala som to viac študovať a sama cvičiť. Teraz chodím precvičovať do jedného štúdia, mám už aj svojich klientov a rada by som v tom pokračovala a rozvíjala to v súčinnosti s regeneráciou, masážami a fyzioterapiou. Myslím si, že to môže fungovať s aktívnymi športovcami aj s bežnou populáciou. Rada sa učím nové veci, rozširujem si obzory a tak som sa dostala aj ku škole dietetiky čínskej medicíny, čo je zase nastavenie vhodnej stravy. Chcela by som to prepojiť do spoločného konceptu a uvidíme, čo z toho vzíde.“

• **Do vašich plánov však prehovorí aj jedna veľká očakávaná udalosť.**

„Áno, už v polovici januára sa naša rodina rozrastie. (Smiech.)“

• **Gratulujeme!**

„Ďakujem.“

STANISLAVA ŠKVARKOVÁ (rod. LAJČÁKOVÁ)

Narodená 20. apríla 1996 v Poprade

Tréneri: Ladislav Potočný (2006 – 2015) v AO Svit, Michal Škvarka (2015 – 2025) v ŠK Dukla o. z. Banská Bystrica

VRCHOLNÉ PODUJATIA

MS do 17 rokov Donecku 2013 (38. na 100 m prek./76,2, 14,80 v rozbehu)

MS v Dauhe 2019 (31. na 100 m prek., 13,44 v rozbehu)

ME U23 v Bydgoszczi 2017 (17. na 100 m prek., 13,66 v rozbehu)

ME v Ríme 2024 (30. na 100 m prek., 13,44 v rozbehoch)

II. liga ME družstiev v Tel Avive 2017 (5. na 100 m prek., 13,56)

I. liga ME družstiev v Sandnese 2019 (5. na 100 m prek., 13,60 vo finále)

II. liga ME družstiev v Starej Zagore 2021 (1. na 100 m prek., 13,33)

Európske hry/II. divízia ME družstiev v Chorzówe 2023 (4. na 100 m prek., 13,13, 6. so štafetou na 4×100 m, 44,69)

Svetová univerziáda v Neapole 2019 (7. na 100 m prek., 13,54 vo finále, 13,46 v semifinále)

halové MS v Glasgowe 2024 (20. na 60 m prek., 8,16 v semifinále, 8,11 v rozbehoch)

halové ME v Belehrade 2017 (21. na 60 m prek., 8,36)

halové ME v Glasgowe 2019 (18. na 60 m prek., 8,28)

halové ME v Toruni 2021 (22. na 60 m prek., 8,23 v semifinále, 8,21 v rozbehu)

MEDAILY Z M-SR

200 m 0 - 0 - 1

100 m prekážok 7 - 1 - 0 (tituly 2016 - 2021, 2023)

sedemboj 3 - 1 - 0 (tituly 2014, 2016, 2017)

MEDAILY Z HALOVÝCH M-SR

60 m 0 - 0 - 1

60 m prek. 4 - 5 - 3 (tituly 2017, 2018, 2020, 2021)

päťboj 0 - 1 - 0

TOP 10 VÝKONOV NA 100 M PREKÁŽOK

12,89 (+0,9) Trnava 11. 6. 2023

12,90 (+1,5) Trnava 15. 8. 2020

12,94 (+1,0) Banská Bystrica 30. 7. 2023

13,01 (+1,2) Eisenstadt (Rak.) 9. 6. 2021

13,02 (+1,9) Eisenstadt (Rak.) 2. 7. 2020

13,03 (+0,7) Andorf (Rak.) 1. 8. 2020

13,04 (+2,0) Martin 20. 5. 2023

13,05 (+0,7) St. Pölten (Rak.) 8. 6. 2023

13,07 (+1,6) Banská Bystrica 20. 7. 2023

13,08 (+0,3) Andorf (Rak.) 3. 8. 2019

OSOBNÉ REKORDY

60 m 7,55 (19. v historických tabuľkách SR)

100 m 12,05 (w 11,94)

200 m 24,61

400 m 1:00,08

800 m 2:21,67

60 m prek. 8,09 (4.)

100 m prek. 12,89 (2.)

400 m prek. 1:04,07

výška 168

dialka 618 (22.)

guľa 11,74

oštep 43,68 (23.)

päťboj 3650 bodov (10.)

sedemboj 5660 bodov (4.)

TOP SLOVENKY NA 100 M PREKÁŽOK

12,63 (+1,4) Viktória Forster Banská Bystrica 8. 8. 2025

12,89 (+0,9) Stanislava Škvarková Trnava 11. 6. 2023

13,04 (+0,4) Miriam Bobková Ósaka 27. 8. 2007

13,04 (+1,9) Tereza Čorejová Banská Bystrica 17. 6. 2025

13,10 (+0,9) Laura Frličková Tampere 9. 8. 2025

13,34 (+1,0) Monika Písečná Banská Bystrica 30. 7. 2023

13,43 (+0,6) Rebecca Slezáková Ostrava 16. 8. 2025

13,72 (+2,0) Simona Takáčsová Šamorín 10. 6. 2022

13,78 (+2,0) Lucia Mokrášová El Paso 11. 5. 2017

13,78 (+1,0) Lucia Vadlejch Praha 12. 6. 2020

Pripravil Juraj Marcinát

FOTO ROMAN BENICKÝ, PAVOL UHRIN (2x) , SITA/M. ILLIK, DANIEL FEIX, ARCHÍV STANISLAVA ŠKVARKOVÁ

<https://www.atletika.sk/stanislava-skvarkova-sa-rozlucila-nenapadne-a-tesi-sa-na-materstvo-vsetko-ci-m-som-si-mala-v-atletike-ako-pretekarka-prejst-je-uz-za-mnou-a-teraz-ma-caka-nieco-ine-lepsie-vacsie>